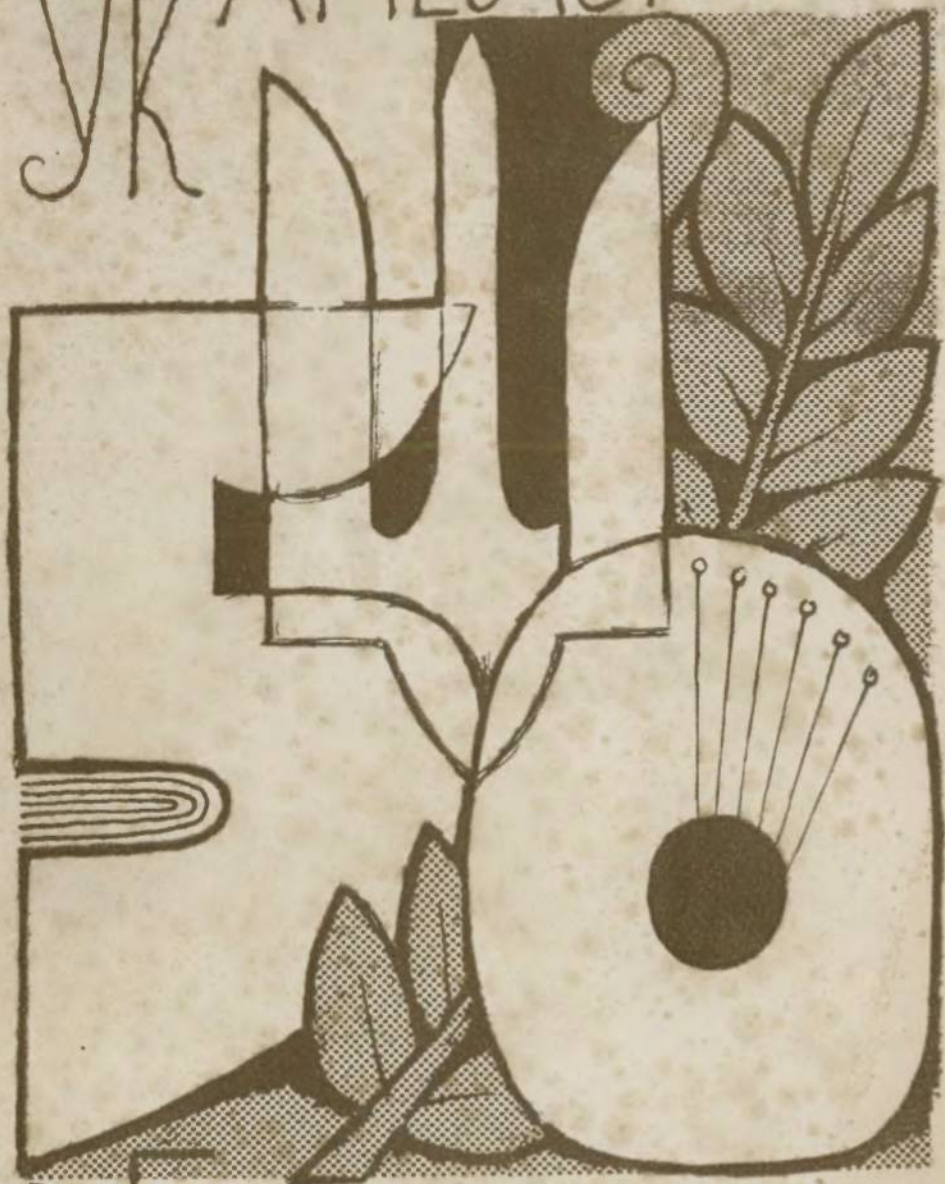

УКАПЕЛЯ

E.K.

ДАНДУРИСТІВ
ІМ. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

ГРОМАДСЬКИЙ КОМІТЕТ
ПІД ПРОВОДОМ КУЛЬТУРНО-ГРОМАДСЬКОГО КЛУБУ
ДЛЯ ВШАНУВАННЯ П'ЯТДЕСЯТИХ РОКОВИН
УКРАЇНСЬКОЇ КАПЕЛИ БАНДУРИСТІВ
ІМЕНИ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ

ПРЕЗИДІЯ:

Едвард Козак — голова
Василь Колодчин — заступник
Дмитро Черненко — заступник
Василь Папіж — секретар
Марія Гарасевич — прес. референт
Марта Віхорек — англ. секретар
Дмитро Федорко — фін. реф.

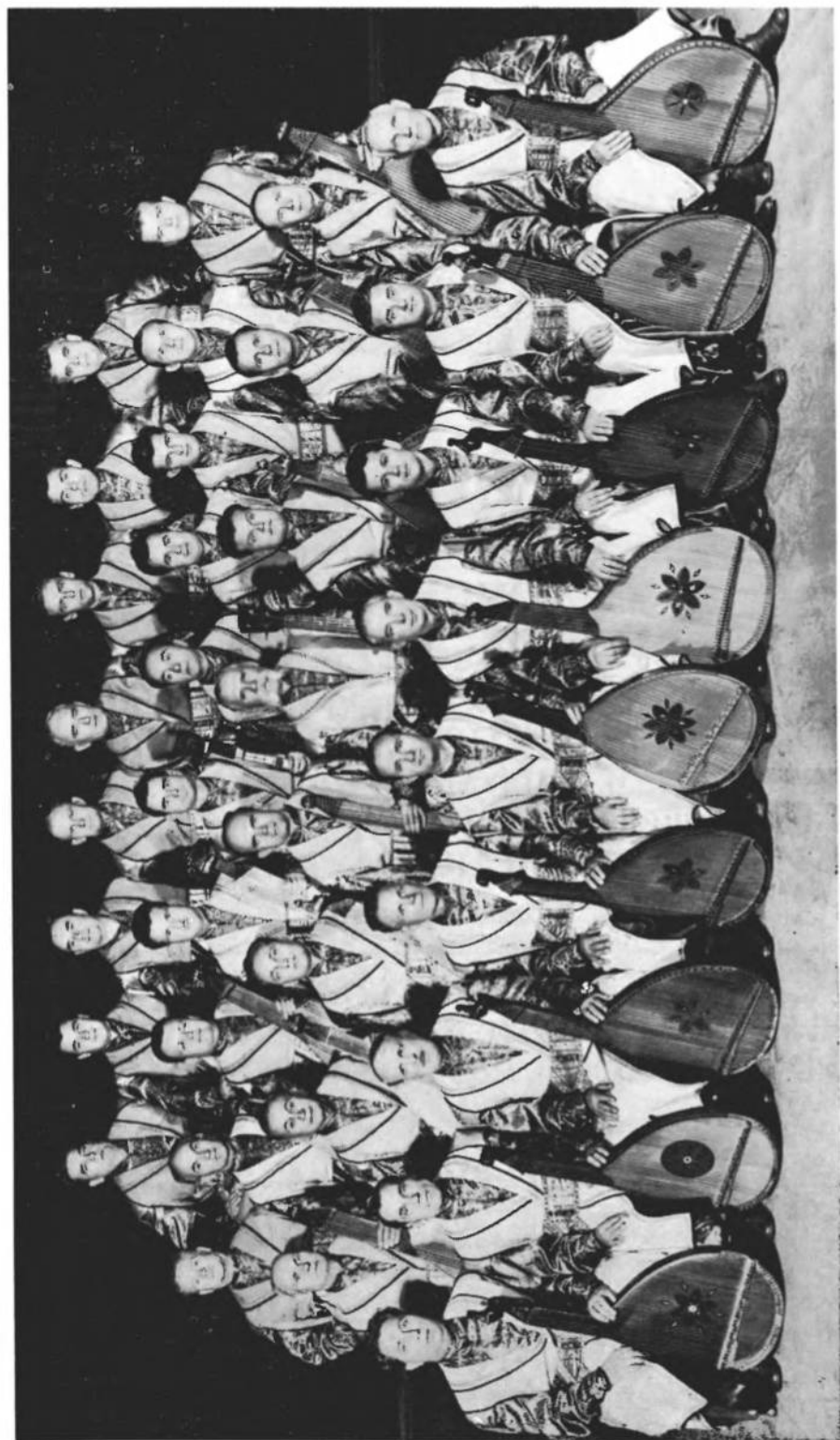
ЧЛЕНИ:

Микола Кунинський
Степан Федорівський
Богдан Косак
Ярослав Базюк
Емілія Запорожець
Стефанія Дуб
Іван Уманець
Володимир Дигдало
Василь Кузьмин
Іван Лотоцький

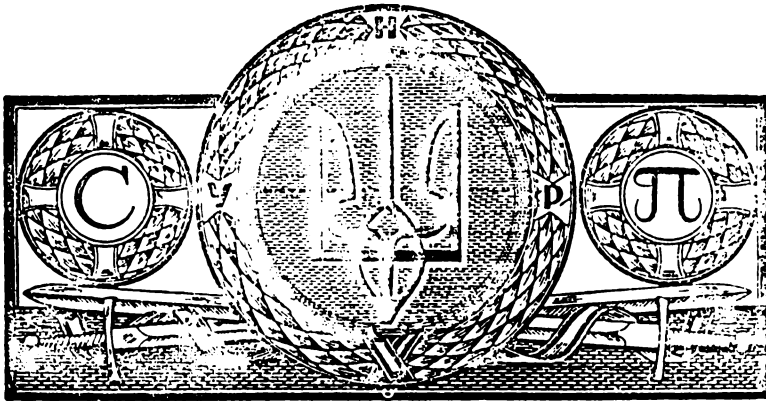
ПОЧЕСНИЙ КОМІТЕТ

Улас Самчук, Канада
Д-р Василь Витвицький
Володимир Божик
Іван Задорожний
Олександр Неприцький-
Грановський
Яків Гніздовський
Андрій Давиденко, Німеччина
Олімпія Добровольська
Йосип Гірняк
Йосип Гошуляк, Канада
Олекса Гай-Головко, Канада
Д-р Михайло Данилюк
Людмила Івченко
Олександра Коостюк
Григорій Костюк
Богдан Нижанківський
Ігор Соневицький
Микола Понеділок
Микола Приходько, Канада
Ганна Шерей
о. Микола Бринь

Оксана Бринь
Dr. Florence Cassidy
Dr. V. Hjalmar Larsson
Іван Керницький
Надя Сомко
Осип Залеський
Др Павло Маценко
Григорій Ярошевич-Манько,
Канада
Д-р Богдан Лончина
Володимир Несторович
Ольга Лубська
Евген Садовський
Марта Тарнавська
Д-р Богдан Кушнір
Юрій Тис-Крохмалюк
Ярослав Филипів
Матрона Протопопова, Німеччина
Богдан Сарамга
Іван Мілько, Канада
Олександр Лист, Канада
Евген Блакитний

Склад Капелі Бандуристів (1958 р.)

Г Р А М О Т А

~~Правління~~ Української народ-
ної республіки ~~на підставі~~
наказу Головної Команди Війська й
Флоту від 22-V-1932 р. ПРЕЗИДЕНТ
Української Народної Республіки
на внесення Головної Ради "Хреста
Симона Петлюри" признає

УКРАЇНСЬКІЙ КАПЕЛІ БАНДУРИСТІВ
і м. Т. ШЕВЧЕНКА

"Хрест Симона Петлюри"
Ч. 3437 за заслуги в праці на добро
Українського Народу.

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНСЬКОЇ
НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ

Микола Сіверський
МІНІСТЕР ВІЙСЬКОВИХ СПРАВ

начальник військової канцелярії

в о. *Іван Чесноко*

Дано 1 березня 1939 р.

ГОЛОВА
УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ
PRESIDENT
OF THE UKRAINIAN NATIONAL COUNCIL.

Мюнхен, дня 28 лютого 1969 р.

До
Хвальної Президії
Ювілейного Комітету
Української Капелі Бандуристів,
на руки Голови Едварда Козака
в Дітройті.

Вельмишановний Пане Голово !

Президія і Виконавчий Орган Української Національної Ради високо оцінюють творчу працю Української Капелі Бандуристів для збагачення української культури, звеличення українського духа як на рідній землі, так і серед українців, в розсіянні сущих.

В 50-тиліття існування Української Капелі Бандуристів Президія і Виконавчий Орган Української Національної Ради однодушно долучуються до постанови Пана Президента Української Народньої Республіки в екзилі нагородити Капелю Хрестом Симона Петлюри і складеє Керівництву і Членам Капелі якнайширші побажання.

Щастя Вам Боже !

За Виконавчий Орган :

Д-р Атанас Фіголь,
Голова

За Президію УНРади :

Яків Маковецький,
Голова

СВІТОВИЙ КОНГРЕС ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ
WORLD CONGRESS OF FREE UKRAINIANS
CONGRES MONDIAL DES UKRAINIENS LIBRES
CONGRESO MUNDIAL DE UCRANIOS LIBRES

458 MAIN STREET, WINNIPEG 2, MANITOBA, CANADA PHONE: (204) 942-4627 943-1527

СЕКРЕТАРІЯТ:

Вінніпер, 21 лютого 1969

• д-р ВАСИЛЬ КУШНІР
Президент

ІОСИП ЛИСОГІР
м-р АНТІН МЕЛЬНИК
д-р ВАСИЛЬ ІВАНИЦЬКИЙ
СТЕПАН ПЛАХТІН
МИРОСЛАВ БОЛЮХ
Заступники президента

МИКОЛА ПЛАВЮК
Генеральний секретар

ІГНАТ БІЛИНСЬКИЙ
СВЯТОМИР ФОСТУН
Заступники ген. секретаря

м-р ІВАН ІВАНЧУК
Скарбник

д-р БОГДАН ГНАТЮК
ОМЕЛЯН КОВАЛЬ
Заступники скарбника

Митрополит Архєпископ
МАКСИМ ГЕРМАНЮК
Архєпископ
ІСТИСЛАВ СКРИПНИК
Пастор ІВАН ЯЦЕНТИЯ
ІВАН Г. СИРНИК
д-р МАТВІЯ СТАХІВ
о. ІВАН БАЧИНСЬКИЙ
ОЛЕНА ЗАЛІЗНЯК
Члени

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ:

ЮЛІЯН РЕВАЯ
д-р МИХАЙЛО МАРУНЧАК
д-р МИКОЛА ІВАНОВИЧ
Інж. ВЕНЕДИКТ ВАСЮК
МИРОСЛАВ ШЕГЕДИН

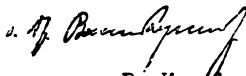
Громадський Комітет
для вшанування 50-их роковин
Української Капели Бандуристів
ім. Тараса Шевченка
в Дітройт, ЗСА.

Вельмишановні Панове,

Як президент Секретаріату СКВУ і Комітету
Українців Канади, та від себе особисто, маю велику
приємність передати Вам щиросердечний привіт з на-
годи святкування 50-роковин Української Капели Бан-
дуристів.

Підкреслюючи величезні заслуги, що їх ка-
пеля віддала українській справі продовж 50 років
свого існування, дозволяю побажати Вам багато
дальших успіхів на шляху ширення й закріплення
української культури так серед своїх як і серед
чужих.

Щастя Ваи Боже в день
Вашого Золотого Ювілею!

о. д-р В. Кушнір
Президент

Український Конгресовий Комітет Америки, Інк.

302 WEST 13th. STREET, NEW YORK, N. Y. 10014

Tel. WAtkins 4-5617

21-го лютого 1969 р.

До

Хвального ГРОМАДСЬКОГО КОМІТЕТУ

для вшанування 50-тих роковин
УКРАЇНСЬКОЇ КАПЕЛІ БАНДУРИСТІВ
ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

В ДІТРОЙТІ

Вельмишановні Пані і Панове!

Український Конгресовий Комітет Америки щиро-сердечно вітає Українську Капелю Бандуристів імени Тараса Шевченка з нагоди Золотого Ювілею - 50-тих Роковин плекання та популяризування української кобзарської пісні в Україні, в західноєвропейських та американських країнах.

Бажаємо працівникам-мистцям знаменитої Капелі багато здоров'я та щастя ще працювати на звільненій від окупантів Україні, де народилася славна Українська Капеля Бандуристів імени Тараса Шевченка.

З доручення Екзекутиви УККА

Іван Базарко
Адміністративний Директор УККА

A Testimonial Resolution to The Ukrainian Bandurist Ensemble

WHEREAS The Ukrainian Bandurist Ensemble, originally formed in the Ukraine in 1919, has been domiciled in the City of Detroit for the past twenty years; and

WHEREAS This fine musical group has attained the Fiftieth Year of its existence despite the disruptions and vicissitudes of war, displacement from their native land and flight into exile, continuous trials and tribulations as well as political persecutions and a never-ending fight for sheer survival while wandering the world in search of a free and peaceful land; and

WHEREAS The long sought haven became a reality through the efforts of a Detroit Ukrainian-American Relief Committee and Detroit became the adopted home of these courageous, fine-spirited and talented musicians in 1949; and

WHEREAS From that day on, the Ukrainian Bandurist Ensemble has been making notable contributions to the American culture throughout our nation by its many performances on the concert stages of universities, civic auditoriums and cultural institutions, as well as participation in many local community affairs; and

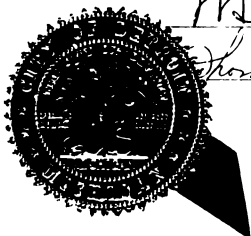
WHEREAS Simultaneously, these men who were themselves the tragic victims of aggression, have become veritable symbols of the universal desire for freedom and liberation from oppression because of their musical expression of this desire and dedication to the many other noble ideals and principles of mankind; and

WHEREAS The Detroit Ukrainian Community will celebrate the Golden Anniversary of this unique musical organization at a banquet on March 8th, 1969;

NOW, THEREFORE, BE IT RESOLVED, That this Common Council join the citizens of Detroit in paying tribute to the Ukrainian Bandurist Ensemble for their significant enrichment of our community culture and commemorating the achievement of this milestone of growth and development; and

BE IT FURTHER RESOLVED, That a copy of this Testimonial Resolution be presented to the Conductor with accompanying best wishes for continued success in future endeavors.

<p style="text-align: center;"><i>E. J. Caroy</i> Council President</p> <p><i>Manly V. Beck</i></p> <p><i>Nicholas Hood</i></p> <p><i>Joseph C. Murray</i></p> <p><i>Mei Ravitz</i></p> <p><i>Thomas J. Traddette</i> City Clerk</p>	<p style="text-align: center;"><i>Harold J. Lopez</i></p> <p><i>Robert J. ...</i></p> <p><i>Philip J. ...</i></p> <p><i>Anthony J. ...</i></p> <p><i>Frank J. ...</i> City Treasurer</p> <p style="text-align: center;"><i>Jerome P. Cavanagh</i> Mayor</p>
--	---

УКРАЇНСЬКИЙ КОНГРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ

МЕТРОПОЛІТАЛЬНИЙ ВІДДІЛ — ДІТРОЙТ

Хвальна Президія Громадського Комітету
для вшанування 50-тих роковин Української
Капелі Бандуристів імени Тараса Шевченка
в Дітройті

Вельмишановні Пані й Панове!

Золотий Ювілей Української Капелі Бандуристів замикає 50 років незвичайно корисної праці для розвитку української кобзарської пісні в Україні та популяризування її серед культурних народів Заходу.

Кобзарська пісня Капелі була для української спільноти, що жила довший час поза межами України, неначе свшан-зілля. Прослухавши раз чарівну пісню Капелі пробуджувалась приспана душа, відзивалося українське серце.

Метрополітальний Відділ Українського Конгресового Комітету Америки, як репрезентант української громади в Дітройті, засилає свої щиросердечні gratуляції та вітас бандуриста-віртуоза, основоположника Капелі Василя Ємця. Вітас неструдженого довголітнього мистецького керівника Капелі маестра Григорія Китастого. У глибокій пошані вітас усіх бандуристів-членів Капелі, що своєю відданою працею зродили приклад наслідування для грядучих поколінь.

Також з нагоди 50-тих роковин Капелі бажас їй ще кращого розвитку та успіхів у майбутньому. Бо ж розвиток української кобзарської пісні це ріст українського мистецтва та культури.

За Управу:

Василь Колодчин
.....
Василь Колодчин, голова

Василь Папіж
.....
Василь Папіж, секретар

Дітройт, 8-го березня 1969 року.

50 РОКІВ З КОБЗОЮ ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ

Ішов 1918 рік. Україна перебувала в найбільшій напрузі національних сил. Самостійність і воля стали дійсністю, хоч їхній ґрунт обкипав ще кров'ю в найзапеклішій боротьбі за міцне ствердження здобутого. Історична вага подій сягала вищого зеніту від Хмельниччини, підносячи Україну з майже тисячлітнього часткового, або повного поневолення до цілковитої незалежності. В період, коли в преславній столиці Києві піднімалась з руїн українська національна держава разом з її невідемним чинником — українською культурою, за гетьмана Павла Скоропадського з кону залунала кобзарська пісня. Так, як ні один народ у світі, український злитий в єдину цілість з піснею — піснею особливою, озвученою пра-прадавнім своїм музичним інструментом — кобзою, яка вміла виявити повноту його радощів, горя та народного гніву. Кобзарська пісня була найпотужнішим знаряддям у заклик до боротьби з окупантами і найчутливішою вібрацією у виявленні естетичного сприйняття світу та інтимного почуття українського народу.

Було найприроднішим явищем, що Перша Капеля Кобзарів народилась разом з волею України у її столиці Києві знаменного 1918 року.

Її основоположником став славний кобзар-віртуоз В. Ємець.

Мов викресана іскра в час посухи, Перша Капеля Кобзарів запалила вогонь кобзарської слави-пісні. Постають кобзарські одиниці в Харкові, Миргороді, Дніпропетровську, Житомирі, Умані, Запоріжжі та інших містах. 1923 року створено Капелю Бандуристів у Полтаві, мистецьким керівником якої стає Гнат Хоткевич — славний кобзар і композитор. Вона швидко піднімається на високий мистецький рівень професійної одиниці.

Незабаром Україна зазнає нечуваного смертельного наступу Москви під яким гине велика частина українського народу. Знищення заможнішої верстви селянства, штучно зроблений голод, терор мали задушити Україну фізично й духово. Наслідки були жахливі. Фізичні втрати незабутні, непростимі. Національного духу не злаmano. Ненависть до Москви зросла стократ. З псчатком 1935 року, коли смертельно зранаена Україна, ще здригалась від болю, Київську й Полтавську Капелі Кобзарів було об'єднано в одну Державну Капелю Бандуристів, яка нараховувала 23 кобзарі. Київська вже мала за собою славу й понад 2.000 концертів, а Полтавська йшла за нею. Диригентом Державної Капелі Бандуристів призначено Миколу Михайлова, який здобув музичну освіту в Київському Музично-Театральному Інституті ім. М. Лисенка.

Державна Капеля Бандуристів швидко здобуває величезну всесоюзну славу красою й силою кобзарської пісні та високими зразками мистецького виконання. Зрівноважена гармонійність вокалу та музич-

Василь Ємець, основоположник Капелі

них інструментів пройнята особливою чуттєвою глибиною закладеного в українській пісні проникала в душу людини кожної національності з кожної суспільної верстви. Стихія волі, відваги гордої волелюбної душі та краса й чистота інтимного почуття, яка так чудово висловлена нашою піснюю, піднімали слухача з чорних непривітних буднів страху й злиднів совєтської дійсності на висоти справжніх людських поривань і почуттів будили гнів і ненависть до пануючого терору. В Україні ж кобзарська пісня лунала, як голосно висловлений всенародній протест проти поневолення.

Ясно усвідомлюючи, яку потужну силу впливу має ця мистецька одиниця, влада насильно вводить в програму Капелі доволі багато чисто совєтських пісень російською мовою, витискаючи небезпечні українські. Проте, навіть частина кобзарського репертуару, робить Капелю незрівнянною, безконкурентною.

В 1936 р. на розпорядження влади Капелю Бандуристів привозять до Кремля, де вона виступає для найвищих совєтських чиновників включно з Й. Сталіним. Цей виїзтково хитрий, передбачливий, прозорливий кривавий тиран, відразу вичув, яку пропагандивну силу можна зискати Капелюю. Він наказує збільшити її склад до 50 осіб з метою вжити її в різних своїх задумах, відповідно міняючи репертуар; що й було особливо хитро довершено в 1939 році, коли Капелюю Бандуристів з патріотичним національним кобзарським репертуаром лукаво було післано до Галичини.

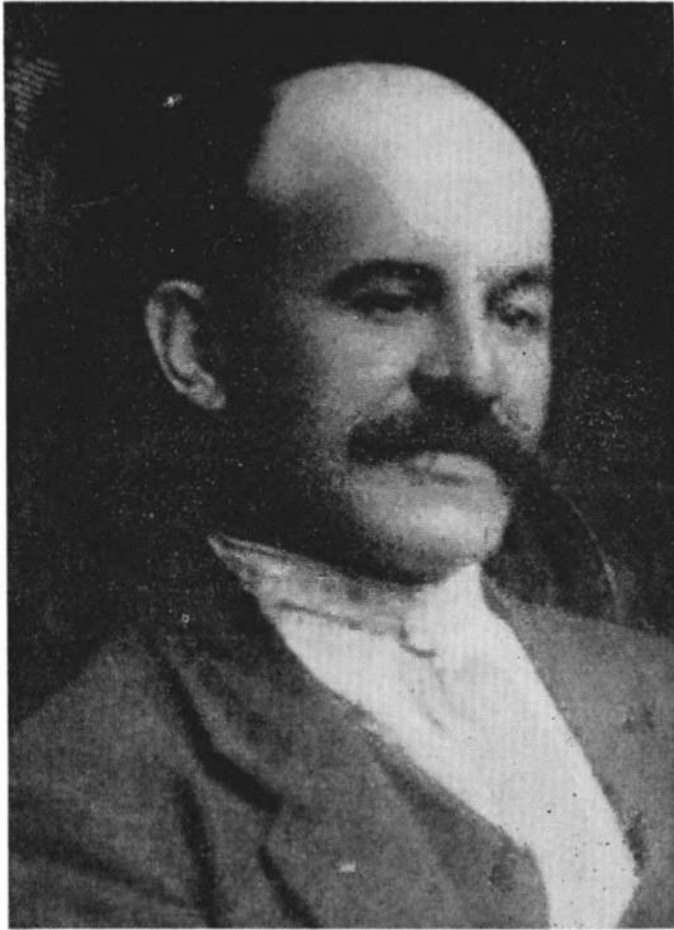
У вересні 1936 р., використовуючи наказ Сталіна, у Київській Державній Консерваторії було проголошено величезний конкурс для поповнення Капелі співаками й бандуристами. Конкурс тривав цілий тиждень. В ньому брало участь 1,300 кандидатів з цілої України, а вибрано з них лише 13. Одним з них був Дмитро Черненко, який дійшов з Капелюю до її 50-ти ліття.

Поповнена, посилена Капеля Бандуристів стала ще славнішою. З нагоди найбільших урочистостей Москва викликає Капелю до Кремля. Її концертні турне не знають кінця. Вплив на публіку був такий величезний, що влада намагається тримати Капелю якнайбільше поза межами України: Середня Азія, Кавказ, Росія, Далекий Схід, Урал, Крим — всі великі міста об'їжджає Капеля багато разів.

Україні показували Капелю Бандуристів найменше й лише по великих містах — ніколи по селах. А на неї чекали... Пильно слідкували за її концертами, які ніколи не могли вмістити всіх, хто на них хотів би бути. Її концерти в Київській Державній Опері для багатьох були лише мрією. В Київському Державному Університеті, завдяки ректорові Руськові, Державна Капеля Бандуристів, либонь, щороку давала концерти для студентів університету в Актівій залі. Не дивлячись на те, що ця зала була знана з виступів найславніших мистецьких сил столичних і всесоюзних, коли з'являлися кобзарі, студенти заповнювали залю, здавалось, під стелю, бо не лише сиділи й стояли зліплені в якусь су-

Григорій КитастиЙ, мистецький керівник Капелі

Гнат Хоткевич, диригент Полтавської Капелі (1923 р.)

цільну масу, але й сиділи високо на вікнах; коридор, широкі сходи, вестибюль на партері були заповнені — туди все ж таки доносилась наша пісня з вольним духом України. В цій пісні студентство знаходило вислів своїх національних почувань, які не могли в той час мати жодної іншої форми.

Кобзарі зазнають тяжких політичних переслідувань, завжди з тим самим обвинуваченням — український націоназм. Арешти, вивози, розстріли забирають безцінні провідні сили кобзарського мистецтва: Г. Хоткевича й В. Кабачка — перших керівників Полтавської Капелі Бандуристів, Д. Балацького — керівника Київської Капелі Бандуристів, М. Опришка — керівника Ансамблю Бандуристів Київської Радіостанції, який в 1937 році був призначений мистецьким керівником Державної Капелі Бандуристів і за два тижні був ув'язнений, Г. Глушка — керів-

Володимир Божик, диригент Капелі

ника Харківської Капелі Бандуристів, М. Андрусенка — керівника Криворізької Капелі Бандуристів, В. Осадька — керівника Решетилівського Ансамблю Бандуристів, І. Чумака — керівника Миргородського Ансамблю Бандуристів, І. Борця — керівника Горівського Ансамблю Бандуристів, А. Кучугуру-Кучеренка — народного артиста незрячого бандуриста, Корнієвського й Сніжного — відомих бандуристів та майстрів бандур і багато, багато інших. Ряди бандуристів трагічно рідли. Непевність завтрашнього дня чорною зморою висіла над їхніми головами. Скільки треба було мати національного завзяття, щоб стояти в їхніх лавах!

Друга Світова Війна захопила Державну Капелю Бандуристів у Кривому Розі, де вона давала концерти для шахтарів копалень залізної руди. Концерти нагло припинено. З великими труднощами, серед хаосу й психози підозрінь вона повертається до Києва, де її 8-го липня 1941 р. (тобто в перші ж тижні війни) розв'язано й відразу ж майже всіх забрано до війська. Якщо врахувати те, що всі московські мистецькі ансамблі були збережені для культурної обслуги війська та запілля, то

Іван Задорожний, диригент Капелі

стане ясным, що фактично Капелю Бандуристів при першій можливості було зліквідовано, як небезпечний національний чинник.

Коли 17 вересня 1941 року німці зайняли Київ, в ньому було лише кілька членів Капелі. Незабаром, бувший член Капелі Дмитро Черненко почав гуртувати капелян, вишукуючи їх у місті й поза ним. Чутка про відновлення Капелі блискавкою пронеслась по Україні й декотрі бандуристи сотками кілометрів пішки добирались до Києва через здавалось непроходимі, німецькі загати. Чимало бандуристів загинуло на фронті та в німецькому полоні. Але декому судилась щаслива доля: Григорій Китастий (заступник диригента Держ. Капелі Бандуристів) та Григорій Назаренко (її концертмайстер) повертаються з полону до Києва.

Восени 1941 року міською управою та німецькою окупаційною владою було затверджено Українську Капелю Бандуристів ім. Т. Шевченка в такому складі:

О. Дзюбенко — основоположник Першої Київської Капелі Бандуристів з 1918 року. Бандуристи Полтавської Капелі з 1923 р. були: Й. Панасен-

**АНСАМБЛЬ БАНДУРИСТОК СУМА, ДІТРОЙТ. Керівник
П. ПОТАПЕНКО.**

АНСАМБЛЬ БАНДУРИСТІВ ОДУМ, ЧІКАГО. Керівник А. ЛУППО.

ПРОГРАМА

ЮВІЛЕЙНОГО КОНЦЕРТУ КАПЕЛІ БАНДУРИСТІВ ІМ. Т. ШЕВЧЕНКА
Неділя, 9 березня 1969 року — Авдиторія Форда в Детроїті

1. АМЕРИКАНСЬКИЙ ГИМН.
2. ВІДКРИТТЯ Голова Ювілейного Комітету **Едвард Козак**
3. ЗАПОВІТ
4. ЮВІЛЕЙНА ПРОМОВА Письменник **Улас Самчук**
5. „БИТВА ПІД КОНОТОПОМ“ Слова **П. Карпенка-Криниці**
Музика **Григорія Китастого**

Солісти Кобзар **В. Кучер** — Гетьман **Виговський**

П. Пахолок

Полковник **Гуляницький** — **П. Садовий**

Деклямують: **І. Уманець, О. Садовий**

Виконує Капеля Бандуристів ім. Т. Шевченка
Мистецький керівник **Григорій Китастий**

ПЕРВА

1. Ансамбль Бандуристів ім. Г. Хоткевича Філії ОДУМ — Торонто
Керівник **Валентина Родак**
Виконують: 1. Сонце заходить — Слова **Т. Шевченка**
Муз. **Роздольського**, сольо **Г. Черняк**
2. Пісня про Нечая — Муз. **Г. Хоткевича**
2. Ансамбль Бандуристів при Укр. Правосл. Церкві Св. Володимира
у Віндзорі.
Керівник **Євген Цюра**
Виконують: 1. По садочку ходила
2. Повій вітре ой та вітерочок — нар. пісня
3. Кобзарсько-Хореографічна Студія Української Капелі Бандуристів
Керівники: **М. Лісківський і Т. Назаренко**
Виконують — Веснянки
4. Ансамбль Української Православної Молоді — Детройт
Керівник **Петро Китастий**
Виконують: 1. Ой співаночки мої — нар. пісня
2. Коліскова пісня — Слова **П. Олександра**
Музика **Г. Китастого** — Сольо **К. Садова**
5. Ансамбль Бандуристів Філії ОДУМ — Чікаго. Керівник **А. Луппо**
Виконують: 1. Зійшов Місяць — нар. пісня
2. Весняні мрії — Муз. **Гр. Китастого**
6. Дівоча Капеля Бандуристок СУМА, Ос. ім. Пилипа Орлика, Детройт
Керівник **Петро Потапенко**
Виконують: 1. Стрілецька пісня — „Ой там при долині“
2. Лети наша пісне — Слова **Л. Полтави** — Музика **П. Потапенка**
Аранж. **П. Потапенка**
Солісти: **Христя Липецька і Ольга Денисенко**
3. Сонце вже зайшло — лірична пісня — Сольо **Г. Кравченко**

У фіналі в честь патрона Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка всі Ансамблі, разом з Капелею Бандуристів, виконають на слова Поета — „Думи мої“ і „Рече та стогне“.

УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ГИМН.

Петро Потапенко, диригент Капелі

Фундатор Капелі Федосій Кравець

Добродії Капелі: В. і Е. Боб'як, С. В. Процюк

Опікуни Капелі:

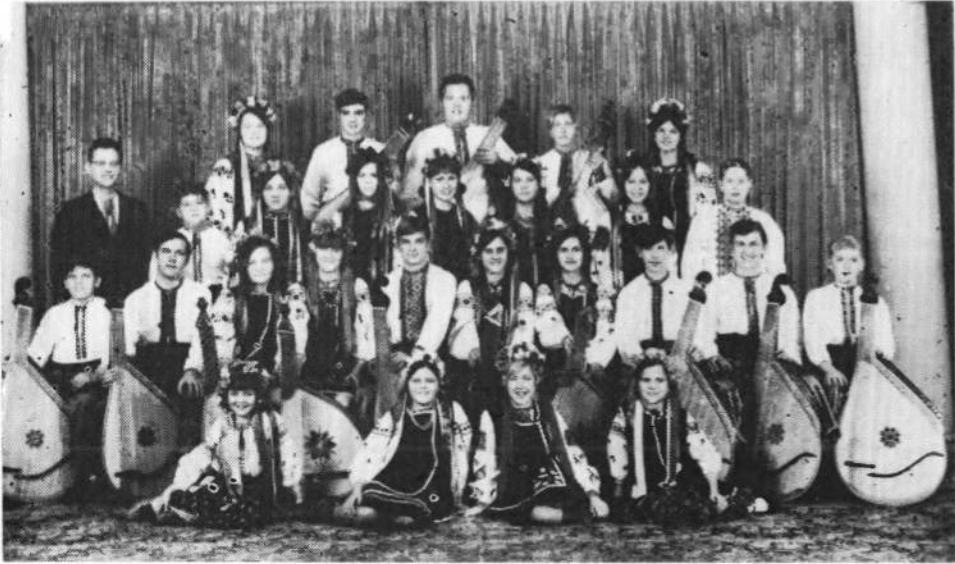
Отець А. Антохій	Космос Імпорт Ко.
П. Баран	Ю. Кравчук
С. Бережецький	Др. А. Лисий
М. М. Віхорек	Гр. С. Павлинський
Др. С. Войтович	А. Ромах
С. Гаєвська	Самопоміч , Детройт
Др. М. Грушка	Др. Р. П. Смик
В. Довгань	В. Спісарчук
І. Дяковський	П. Степовий
М. Кіндрачук	Укр. Народний Союз
В. Кобринський	Укр. Робітничий Союз
М. Коваль	Даря Янда
Ю. Ковінько	І. Яців

АНСАМБЛЬ БАНДУРИСТІВ м. ВІНДЗОР. Керівник Є. ЦЮРА.

**АНСАМБЛЬ БАНДУРИСТІВ ОДУМ ім. ХОТКЕВИЧА, ТОРОНТО, ОНТ.
Керівник В. РОДАК.**

**АНСАМБЛЬ БАНДУРИСТІВ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ,
ДІТРОЙТ. Керівник П. КИТАСТИЙ.**

КОБЗАРСЬКА СТУДІЯ — ДІТРОЙТ. Керівник М. ЛІСКІВСЬКИЙ

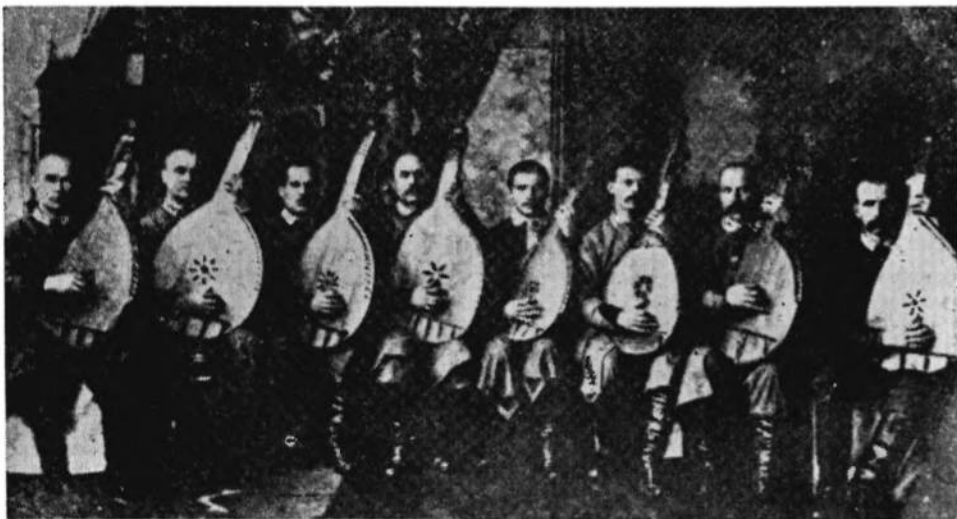
ко, Г. Назаренко, Я. Протопопів, П. Мінйяло. Григорій Китастий — бандурист Київської Капелі Бандуристів з 1931 р., Т. Півко — бандурист Київської Капелі Бандуристів з 1933 р., І. Китастий — бандурист Державної Об'єднаної Капелі Бандуристів з 1936 року., Г. Махния — бандурист Державної Об'єднаної Капелі Бандуристів з 1938 р., І. Павлов — бандурист Державної Об'єднаної Капелі з 1938 р. З тих, що раніше не належали до Державної Капелі Бандуристів були затверджені у склад Капелі Бандуристів ім. Т. Шевченка: Є. Цюра та П. Потапенко з Кобзарського Ансамблю Київського Радіоцентру, М. Лісківський — бандурист вечірньої консерваторії, І. Яровий та Г. Кагарлицький—співачи хору Київської Державної Опери, П. Китастий — наймолодший кобзар.

Мистецьким керівником став Григорій Китастий, а першим адміністратором Дмитро Черненко.

Носячи глибську образу за те, що у 125-ліття з дня народження Т. Шевченка влада не надала Капелі Бандуристів його ім'я (якого вона палко бажала), а відзначила ненависною советською грамотою, бандуристи самі надають їй ім'я свого духового батька й національного провідника України Т. Шевченка.

З цього часу починається новий період в житті й праці Капелі. Під керівництвом Г. Китастого відновлюється й доповнюється програма, яка має чисто національний кобзарський характер. Одушевлені такою зміною, бандуристи приступають до праці з запалом та посвятою з надією віддати свої молоді сили для України.

Умови, в яких доводиться довершувати високий мистецький рівень, невірогідно тяжкі. Зруйнований духово й матеріально Київ лежав у голоді, без опалення, без води під навалою гітлерівських орд, які при

Перша Кобзарська Капеля в Києві 1918 р.

Полтавська Капеля, диригент Кабачок (1923 р.)

допомозі московських помічників нищили будь який прояв національного життя України.

З перших звуків кобзарської пісні Капелі, німці зрозуміли небезпеку цієї мистецької одиниці й заборонили їй давати будь які відкриті концерти для місцевого населення та наказують їй співати для німецького війська дослівно за кусок пісного хліба. Різними хитрощами Капеля здобуває перепустку й виринається з концертами на села. Її поява з бандурами, які для нашого народу були символом козацької волі, та надхненна пісня, що лилась з самої широї глибини душі, викликають такий сильний національний зрив, такий спонтанний вияв любови до Батьківщини й прагнення змагу за неї, що перелякана окупаційна влада, яка пильно стежила за кожним її кроком, наказує їй негайно повернутися до Києва, де вона перебуває під повним гестапівським наглядом.

У червні 1942 р. при допомозі теперішнього Архієпископа Владика Мстислава, вдалося Капелі отримати дозвіл на концертне турне по Волині й Поділлі протягом двох місяців.

Спочатку прибуває вона на Волинь. Це був незабутній, незрівняний тріумфальний похід кобзарської пісні, що переможно йшла від міста до міста, від села до села, піднімаючи національний дух, який не знав ні компромісу, ні поразки. Волинь обдарувала бандуристів такою

щирою любов'ю, яку ніхто з них, ніколи в житті не забуде і яка дала їм невичерпну силу для праці й невтомного твердого змагу за Батьківщину. З натягнутих струн їхніх душ і бандур омріяною волею лунала козацька пісня, а разом з нею всесильнішав народній гнів. І коли у Жидичені Українська Капеля Бандуристів взяла участь у посвяченні братської могили молодих націоналістів, яке перетворилось у всенародню маніфестацію протесту проти неволі й ствердження свого права на рідній землі, гестапо заборонило Капелі даліше концертування та повернуло їх до Києва, де Капелі вже було винесено вирок смерті.

5 серпня 1942 року німці підступно вивозять Капелю до Німеччини й кидають її в концентраційний табір на півострові в Гамбурзі за три ряди колючого дроту. Тут вона зазнає жорстоких знущань. З голоду в капелян пухнуть ноги. Наруга переходить будь які межі. Всі сліди за Капелею були замстені, жодна жива душа не могла довідатись, яка доля її спіткала. Проте, ласкавий Бог не опустив наших кобзарів. Одна поштова картка вирвалася з цього пекла й дісталась до Українського Комітету в Берліні. Його голова дав вістку до Києва, а звідти вона облетіла Україну. Було вжито всіх заходів, щоб вирвати Капелю з концтраку.

За пару місяців під поліційним конвоєм, виснажену й знесилену Капелю вивели до потягу, передаючи в розпорядження німецької концертової фірми.

Почався період, про який ніхто з бандуристів не може спокійно згадати, а розповідь викликає таке глибоке зворушення у слухача й розповідача, що ледве чи хто знайде коли силу й слова описати бачене й пережите. Це період, коли Українська Капеля Бандуристів давала концерти по таборах „OST”.

Знедолені, зацьковані, стероризовані в несамовитих знущаннях, нужді та непосильній праці, вивезені в німецьке рабство українці, були позбавлені найменших людських прав — навіть національного імені. Одне слово „OST“, витавруване на їхніх грудях, ставило їх поза межами всякого закону, давало право робити з ними все, що нацистському садистові бажалося. Безпросвіття, депресія, безнадійність серед катування й голоду.

Ось по цих, забутих всім світом бараках горя, Божим спасінням і чудом залунала рідна кобзарська пісня тим надхненніша, що неслась із сердець земляків, які зазнали тих самих кривд. Піднесення й зворушення були такі сильні, що навіть був випадок смерті під час концерту.

Про виступи У.К.Б. по таборах „OST“ колись мені І. Китастий сказав так: „Я виступав на найславніших сценах найблискупіших театрів, але ніколи не мав так щерть виповненої піснею і почуттям, яке межує із стражданням, душі, ніколи ми не грали й не співали з таким надхненням, як у тісних, убогих до розпачливого крику, бараках таборів „OST”. Це були й назавжди лишилися найвеличніші хвилини в моєму житті. Я відчував, що тут бандура й пісня рятували від духової й фізич-

Київська Капеля Бандуристів, диригент М. Михайлів (1933 р.)

ної загибелі сотки, тисячі нашої прекрасної молоді, кинутої на муки й ганьбу. Я ніколи не забуду ці виступи, ніколи не перестану бачити молодесенькі, згорьовані, виснаженні обличчя, опромінені рідною піснею. Це було, мов воскресіння. На саму згадку про них я страшенно хвилююся і мені тяжко стримати сльози”.

Хоч була сувора заборона говорити капелянам з таборами, проте вони були з ними в тісному контакті, виконуючи роль зв'язкових між таборами. По таборах „OST“ було дано сотки концертів, значення й вартість яких можна оцінити лише збереженням фізичного й духового життя багатьох, багатьох тисяч нашої молоді.

1943 р., коли Німеччина стояла перед прогрою, Капелі Бандуристів дозволено повернутись до Києва, але перепустки були дані лише до Рівного, бо Київ був уже оточений советською армією. Тут дехто з бандуристів проявив справжню лицарську козацьку відвагу — пробравшись через оточення врятували свої родини. З Рівного У.К.Б. переїхала до Львова, де її два рази тепло прийняв Князь Греко-Католицької Церкви Митрополит Андрій Шептицький. Його світла, велична постать лишила в кобзарів невимовно-прекрасне незабутнє враження.

Давши кілька концертів у Львові, Капеля понесла кобзарську пісню

по всій Галичині, яка безмежною щедрістю й щирістю обдаровувала її такою ж великою любов'ю, як і Волинь.

Незадовго Львів став загрожений і Капеля переїхала до Турки над Стриєм, де перший раз за довгі роки тяжких поневірянь, вона хоч на короткий час мала гарні умови життя й праці. Місто доклало всіх зусиль, щоб забезпечити її добрими приміщеннями та харчами.

Капеля Бандуристів безперервно продовжує концертування. Тут часами доводиться виступати в особливих обставинах — десь глибоко в лісах під відкритим небом, або селах обставлених сильною озброєною вартсю — для українських повстанців, що сиділи перед нею у повному озброєнні й реагували з піднесенням рівним їхньому героїчному чинові.

Тріумф Капелі Бандуристів в Галичині був величезний, а її чин сягнув рівня активної збройної боротьби, хоч кріси тримали ті, яким вона співала.

Незабутні теплі спогади й вдячність в серцях кобзарів лишило духovenство і Волині, й Галичині, надзвичайно хорошим ставленням до них та любов'ю й безмежною посвятою для свого народу.

На відкритих платформах, між розбитими панцерами У.К.Б. виїхала за межі України, коли советська армія окупувала Галичину. В Берліні від концертної фірми „Вінета“ вона знову дає концерти по таборах „OST“.

Військові обставини, які підсунулись під стіни Берліну примусили Капелю виїхати до Баварії, на документи добуті від українських військових формацій. Капеля отаборилась в селі Нодінг, куди незабаром прийшли американці. Тут вона зазнала жаху насильної репатріації з погрозою здобути її панцерами. За одну ніч було довершено блискавичної відважної втечі до Мюнхену на Ляйм, але репатріаційна советська комісія дігнала її й тут. Доводиться знову тікати, цим разом до Інгольштадту, де вже осідає на довший спокійніший час. Згодом 1948 р. переїжджає до табору в Регензбурзі.

В Інгольштадті, при значному сприянні представників американської влади та великій допомозі двох жертвених українців Е. Думина й Гриніва, У.К.Б. змогла себе підсилити та оформити. 1945 року ухвалено поповнити склад бандуристами й співаками. Запрошено до співпраці диригента Володимира Божика. Пошито нові строї, зорганізовано майстерню виробу уніфікованих бандур з технічними удосконаленнями братів Олександра і Петра Гончаренків, Придбано автобус. Програмі поповнюється з невичерпних скарбів народних пісень, включається в неї великий музичний твір „Байда“ Гната Хоткевича та оригінальні пісні мистецького керівника Капелі композитора Гр. Китастого, які захоплювали публіку патріотичним змістом та свіжістю музичного звучання. „Карпатські січовики“, „Марш Україна“, а особливо „Пісня про Тютюнника“ стали улюбленими піснями слухачів.

Завдання й навантаження У.К.Б. після війни подвоюється. З одного

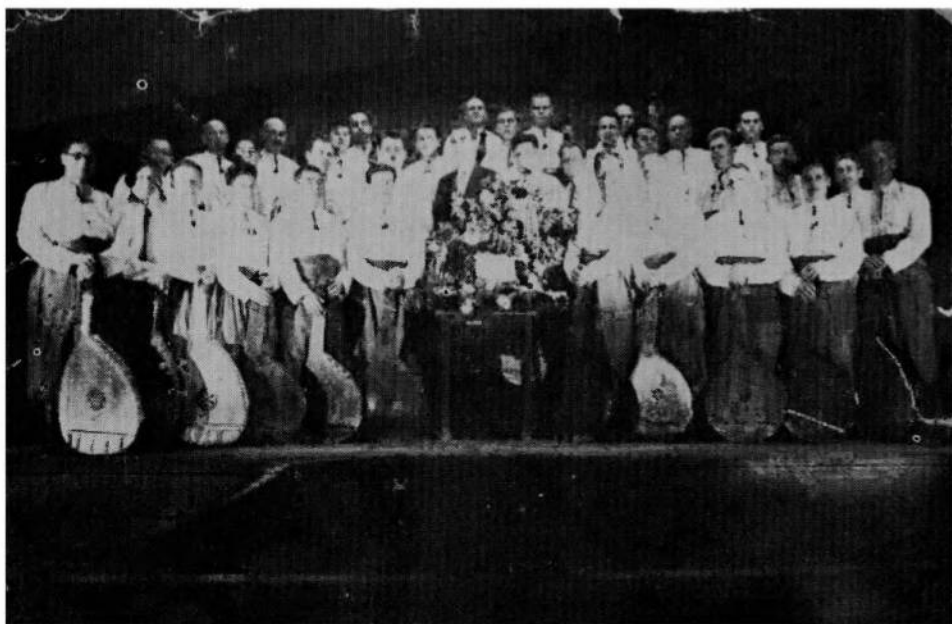
Об'єднана Капеля Київська і Полтавська (1935 р.)

боку -- лишається виконання обов'язку перед кілька сот тисячною українською громадою, яка в наслідок війни та московського терору опинилась в Німеччині, а з другого — додалось нове завдання: нести пісню ім'я й правду України чужим народам, здобувати для неї їхню прихильність та усвідомлення необхідности для неї власної держави. Цим, розпочатим у Німеччині, двонапрямним шляхом Капеля прямує й по сьогоднішній день, виконуючи дійсно колосальну роботу.

В час безкінечної загрози репатріації, а потім різного роду, вичерпуючих рештки нервів, „скринингів“, коли безлика майбутність стояла сірою непроглядною стіною, виступи Капелі Бандуристів по таборах „Ділі“ були справжнім духовим пиром та міцнили національну силу.

Набутим автобусом Капеля об'їжджає кілька разів американську й англійську зони Німеччини. Концерти відбуваються в найкращих, завжди вщерть виповнених залах. Німецька критика дає їй мистецькій вартости найвищі оцінки, а публіка за кожним разом виходить захоплена. Не буде жодного перебільшення, якщо сказати, що наша пісня завдяки У.К.Б. між німецькою публікою тріумфувала, а ім'я України стало не лише відомим, але й славним. Виконана Капелею робота в Німеччині грандіозна в повному розумінні цього слова.

В наслідок старань Відділу ЗУАДКА в Детройті, головою якого був

Київська Капеля Бандуристів, диригент Д. Балацький (1937 р.)

Після важливого, блискучого мистецьки та успішного в досягненні мети, європейського турне, Українська Капеля Бандуристів незабаром продовжує свою мистецько-громадську працю. В роках 1961-62-66 відбуваються важливі турне по Америці й Канаді. Ними охоплено українську громаду, американську й канадську публіку та університети С.Ш.А.. Концертовою поїздкою по університетах 1962 року, Капеля уславила себе та прислужилася Україні в неменшій мірі, як в часі поїздки по Європі. 1969 р. Капеля дала концерт в Маямі Біч на Флориді. Підготувала блискучу оригінальну програму для Ювілейного Концерту, з яким виїжджає у велике турне в квітні цього року. Підготувала й випустила ювілейну довгограючу платівку, основною частиною якої є великої вартості революційне у кобзарському мистецтві широке музичне полотно композитора Григорія Китастого на слова поета Петра Карпенка-Криниці — „Поема про Конотопську битву.“

Цей величезний устелений, тернями, прокладений тяжкою твердою надхненною працею та освітлений славою й тріумфом, 50-літній шлях Українська Капеля Бандуристів зробила з такими керівниками:

Від 1918 року до 1941 — Василь Ємець, Михайло Полатий, Микола Опришко, Борис Данилевський, Микола Михайлів, Євмен Балацький, Данило Піка. Полтавською Капелею Бандуристів до її об'єднання з Київською керували її основоположники Гнат Хоткевич та Володимир Кабачок.

Від 1941 року Українська Капеля Бандуристів ім. Т. Шевченка працювала з такими керівниками:

Композитор Григорій Китастих — її мистецький керівник, диригент, музичний творець від дня організування, через найтяжчі, найнебезпечніші роки праці у війну, потім в Німеччині й Америці та є її теперішнім. Тобто, з деякими перервами є її постійним керівником.

Володимир Божик — запрошений до співпраці як диригент в 1946 році, був ним, з деякими перервами приблизно 12 років. Сам провів турне 1951 р. та 1958 р. кілька виїздів по суботах і неділях з Шевченківською програмою.

Петро Потапенко — підготував і провів турне в 1961 р. та виїзди по суботах і неділях з Шевченківською програмою.

Іван Задорожний — провів два турне 1962 та 66 рр..

Іван Китастих — підготував та провів кілька виступів по суботах і неділях.

Теперішніми помічниками диригента для підготування репертуару є члени Капелі: унікальний артист-віртуоз Гаврило Махиня, музика на всіх народніх інструментах та бандурист Петро Китастих.

Українська Капеля Бандуристів ім. Т. Шевченка зустріла 50-ті роковини в такому діяльному складі:

Мистецький керівник -- Григорій Китастих.

ПЕРШІ ТЕНОРИ:

Ігор Зайферт

Григорій Попов

Олександр Садовий

Євген Цюра

Петро Гончаренко

Павло Покорний

Юрій Оришкевич

Микола Костюк

Луїс Тимченко

ДРУГІ ТЕНОРИ:

Іван Китастих

Тимофій Півко

Петро Китастих

Сергій Григоренко

Микола Лісківський

Богдан Коссак

Михайло Шрубович

Олександр Шрубович

Юхим Приймак

БАРИТОНИ:

Михайло Мінський

Петро Садовий

Володимир Кучер

Ілля Косіковський

Дмитро Черненко

Гаврило Махиня

Ярослав Сена

о. Олександр Биковець

† Олег Боб'як

Федір Федоренко

Арнольд Бірко

БАСИ:

Петро Похолук

Володимир Поліщук

Павло Міняйло

Августин Малкович

Богдан Гарасевич

Іван Уманець

Володимир Тисовський

Віктор Рудь

Ярослав Білецький

Михайло Миронюк

Група Бандуристів Капелі ім. Т. Шевченка (Львів, 1942 р.)

Капеля багато завдячує своїм адміністраторам, які вклали велику працю. В різні періоди ними були: І. Майстренко, М. Приходько, А. Давиденко, Г. Дубовик, В. Цимбалістий та довголітній адміністратор Капелі В. Черненко. В Америці адміністративні функції виконує довголітній голова Управи Капелі бандурист Петро Гончаренко, посвячуючи їй увесь свій час, увагу, здібності й досвід.

Через лави Капелі пройшло багато визначних, а то й феноменальних кобзарів і вокалістів: Я. Протопопов, О. Дзюбенко, Г. Назаренко, Й. Панасенко, С. Ластович, З. Штокалко, С. Ганушевський, Л. Лампіка, Р. Лівницький, М. Самокишин, Ф. Погорілий, Д. Любанський та інші. З нею в турне вирушали такі оперні співаки як В. Тисяк, І. Зайферт, М. Мінський, Й. Гошуляк, М. Ольховий.

Одних смерть вирвала з лав, других життєві обставини, проте група кобзарів, що виїхала ще з Києва була завжди тим життєдайним серцем Капелі, біля якого вона розрослася. Саме це життєдаєне серце народило багато кобзарських ансамблів. Ще в Німеччині Г. Назаренко створив на англійській зоні Німеччини Капелю Бандуристів ім. Леонтовича. Сьогодні ансамблі нараховують сотки бандур, які з любов'ю взяла в руки українська молодь. У Дітроїті їх провідниками є: Петро Потапенко — Капеля Бандуристок при СУМА, Микола Лісківський — Студія гри на бандурі УКБ,, Петро Китастих — Ансамбль Бандуристів Ліги Православної Молоді. У Віндзорі Є. Цюра — Ансамбль Бандуристів при

Капеля Бандуристів ім. Т. Шевченка (Німеччина, 1943)
(Перший концерт після звільнення з табору)

церкві св. Володимира. У Чикаго основоположником Ансамблю Бандуристів при ОДУМ був Гр. Китастий, тепер ним керує А. Луппо. За цими прикладами створилися ансамблі Бандуристів при філіях ОДУМ у Торонті — керівник Валентина Родак та у Філядельфії — керівник Гурський і багато інших.

Треба відзначити, що Капеля має у своєму складі бандуриста Ю. Приймака — відомого майстра бандур концертного типу, якими Капеля користується сьогодні. Ю. Примак зробив за своє життя до 40 бандур, які відзначаються чудовим звучанням та виглядом.

Капеля працює у страшенно несприятливих умовах. Всі, за винятком кількох пенсіонерів, працюють для заробітку на життя, мешкають дуже далеко від місця проб, відсутність диригента, деяких капелян, брак власної відповідної домівки для проб і т. д. Треба увійти в життя цієї високомистецької одиниці, щоб побачити які зусилля вкладає вона в працю, двигачучи вантаж завдання і відповідальність, які на неї поклала Україна й тримаючи позем свого мистецького рівня.

Своє ім'я, яким так гордиться, несе гідно, проославляючи його у всьому світі. Своєму духовому провідникові присвятила цілий концерт „Слово Тараса“, що став улюбленим серед української громади. У 150-ті роковини Т. Шевченка омаяла кобзарською піснею здвиг українців у Вашингтоні на відкритті його пам'ятника.

Українська Капеля Бандуристів ім. Т. Шевченка — це Великий Громадянин.

Україна пильно слідкує за її працею. Платівки, що різними шляхами добуваються на рідні землі, викликають захоплення, радість і гордість. Високо цінять їх мистецький рівень, а люблять і вдячні за український дух, за високої проби патріотизм. З оповідань знаємо, що діячі культури, а зокрема Максим Рильський з великим признанням і зворушенням слухав їх, як доказ нашої безупинної праці для справи визволення Батьківщини. Підписуючи одну з своїх програмок, мистці з України Шевченковими словами єднаються з Капелею: „Для Української Капелі Бандуристів з найкращими побажаннями:

Наша дума, наша пісня

Не вмере, не загине!“

Цими словами вони підкреслюють, що наша мета спільна.

За своє існування Капеля Бандуристів дала 5.446 концертів. Слухало її коло 4 мільйони слухачів. В Америці випустила 10 альбомів та довгограючих платівок. Виступала в парламентах США та Канади (1950 та 1966 р. у Вашингтоні, 1951 в Оттаві), дала 12 добродійних та репрезентативних концертів, приймала участь в громадських імпрезах та ін.

За надзвичайний успіх в нагороду отримала золоті ключі від таких міст: Менчестер — Нью-Гемпшир 1950 р., Монреал 1951 р., Бофало 1958 р. Менчестер та Лондон — Англія 1958 р., Ембрідж, Пенсільванія 1961 р., Ньюарк 1966 р.

Найвищою нагородою, її гордістю й славою є dokonane велике діло для Батьківщини та безмежна щира любов, яку здобула собі серед всіх українців у вільному світі й поневоленій Україні.

З кобзою за волю України Капеля Бандуристів пройшла славно, віддаймо їй мужньо повних 50 років. І струни її не ослабли. Вона в повній силі й розквіті стоїть на сторожі визвольної справи, а з нею сотки молодих кобзарів.

Хай наша любов і признання будуть для неї лавровим вінцем.

С П О Н З О Р И

25 дол.

Кредитова Спілка „Самопоміч“
Об'єднання „Самопоміч“
Український хор „Трембіта“
Товариство Українських Інженерів
Окружна Рада Союзу Українок
Америци
Українське Спортове Товариство
„Черник“

20 дол.

Осередок СУМА ім. Пилипа Орлика

15 дол.

Українсько-Американський Осередок

10 дол.

Окружна Управа ОДВУ, УЗХ і Зарева
Окружний Комітет Відділів Українського Народного Союзу
Окружна Рада Відділів Українського Робітничого Союзу
Український Народний Союз, Відділ 94
Український Народний Союз, Відділ 175
Товариство Українських Градуантів
Станиця кол. Вояків 1-шої Дивізії УНА
Станиця кол. Вояків УПА
Т-во кол. Вояків УПА ім. ген.-хор. Т. Чупринки
Золотий Хрест, Відділ 14
Українське Жіноче Товариство „Просвіта“
Об'єднання Прихильників Визвольної Боротьби України
Клуб Батьків при Українській Вищій Школі НЗПДМ
Товариство „Рідна Школа,“ Дітройт-Схід
Українська Мішігенська Ліга
Хор „Дніпро“, Міннеаполіс
Український Музичний Журнал Вісті
Учительська Громада в Дітройті (\$5.00)
Братство Українських Січових Стрільців (\$5.00)

25 дол.

Цісарук Архип і Марія
Конопада Яроослав і Галина
Савчук Стеан і д-р Валентина
Сливка Іван і Катерина
Спісарчук Василь і Раїса
Д-р Прокопович Володимир
Маркович Теодозій і Анна
Матяш Джордж і Анна
Запорожець Емілія
Др. Іван Смаль

20 дол.

Д-р Гнатчук Микола і Ірена
Феденко Стефан і Анна
Лист Олександр і Лідія
Ляш Іван і Ірина
Д-р Мельничук Нестор і Гільдегарде
Когут Евстахій і Ярослава
Д-р З. Р і Таїса
Яцюк Анатолій і Мінодора
Проф. Олександр Корсунський

15 дол.

Д-р Гнатчук Тарас
Д-р Гришко Іван
Др. Д. Ткачук
Д-р Мамчур Стефан
Д-р Панчак Тамара
Гемелей Теодор
Гульчевський Дмитро і Анна
Салович Стівенс
Смик Михайло і Толя

10 дол.

Тхір Василь (13 дол).
Антипів Олекса і Ксеня
Д-р Балтарович Марія і Роман
Бараник Роман і Мирослава
Боднар Василь
Вахна Володимир і Марія
Варивода Ярослав і Ірина
Волкер Вільям і Анастазія
Д-р Волинець Ілля
Віхорек Михайло і Марта
Брискевич-Бойд Володимир
і Ольга
Білокурський Михайло і Меланія
Гута Іван
Д-р Дзюбановський Теодор
Д-р Джувль Павло і Ірена
Друль Донард з Дружиною
Гурський Осип
Гурський Йосиф і Марія
Цимбаліст С. і А. Королишин
Журківський Іван і Валентина
Капустій Мирон
Кальба Олег і Марія
Королишин Т. і Елов М.
Костенко Нестор
Ковачев Стенлі і Марія
Д-р Квітковський Денис і Марія

Лопатяк Володимир і Стефанія
Ліщина Василь і Марія
Марчак Теофіль і Софія
Майсюра Петро і Ліза
о. Митулинський Віталій
Мілько Іван і Аделя
Мічел Василь і Галя
Мурга Іван
Д-р Мигаль Володимир і Оксана
Німчук Майк і Ірина з дітьми
Німчук Іван і Катерина
Омельченко Григорій і Александра
Петріна Богдан і Надія
Ніншовський Михайло
Петрусенко Святослав і Русалка
Ромах Ярослав
Д-р Стельмах Зеновій і Оксана
Др Смерека Іван і Зоя
Стойко Іван
Сепел Рой з Дружиною
Др Строкон Михайло з Дружиною
Сироватка Василь
Строїч Дмитро і Стефанія
Тарнавська Марта
Шустер Ольга
Хом'як Катерина і Слава
Д-р Туркевич Марія
Федак Євген і Теодозія
Д-р Яблонський Стефан і Ярослава
Ярема Михайло і Марія
Яринюк Іван і Ніна
Яворські Н. А. (Віндзор)
Єфименко Іван і Дора
І. К. і С. К.
Ухач Богдан

5 дол.

Мокрий Стефан і Марія
Устименко Іван

П О Д Я К А

ПРЕЗИДІЯ ГРОМАДСЬКОГО КОМІТЕТУ СКЛАДАЄ СЕРДЕЧНУ ПОДЯКУ ВСІМ ВИКОНАВЦЯМ ВОКАЛЬНО-МИСТЕЦЬКОЇ ЧАСТИНИ ЮВІЛЕЙНИХ ВІДЗНАЧЕНЬ, СПОНЗОРАМ, ЧЛЕНАМ ПОЧЕСНОГО І ДІЛСВОГО КОМІТЕТУ, ЗА ЦІННИЙ ТРУД ВЛОЖЕНИЙ ДЛЯ ПІДГОТОВИ, А ЗОКРЕМА ВСЬОМУ УКРАЇНСЬКОМУ ГРОМАДЯНСТВУ ЗА ПРИКЛАДУ ГІДНУ ПІДТРИМКУ ТА УЧАСТЬ У СВЯТКУВАННЯХ.

